

и съотечественикъ, въ Елена съ Михаиловски и братята му, съ Момчилова, Никифора; въ Свищовъ съ Даскалъ Стефана Горски, Шишмановци, Христа Папазооглу, Яня и Николая Станчеви въ Нѣската агенция, Въ Тулча съ Димиракия Бей, Стефанакия и Перikli Теодорови, въ Сливенъ съ Хаджи Генда, Дѣда Кирча, Хаджи Данча, Въ Руссе съ Хаджи Атанасовци и Мавридювци, въ Видинъ съ Хаджи Томакия, въ Варна съ Гръцки и Български чорбаджии и търговци, чорбаджи Хаджи Николи Хаджи Янакия, Апостолакия, Хаджи Раля, Хаджи Стаматя, Братия Георгиевичъ, въ Хаскою помнѣ Хаджи ставря, въ Нова Загора Славя Чорбаджи, много богатъ, на когото братъ ми Хистаки водеше дъщеря му Злата. Поменжитѣ чорбаджии ушѣ имахъ довѣрието на Правителството, но тѣ мнозина сѣ избавили отъ колъ и вѣже.

Прѣзъ зимата стояхъ въ Землинъ и напечатахъ тамъ и въ Бѣлградъ горнитѣ книги и се завършихъ на 1853 год. и трѣгнихъ да ги раздавамъ на спомоществователитѣ. Въ Казанлъкъ бѣхъ ненадѣйно бастисанъ въ хана, въ който не ме намѣрихъ, защото бѣхъ на една вечеринка съ младежитѣ, дѣто, като имъ пѣяхъ една пѣсенъ, додохъ на вратата заптиета да питатъ, да ли съмъ въ дружеството имъ, а хазина ги излъгалъ, че не съмъ, и тѣй въ Рамазанска вечеръ отивамъ късно при Стоенча Груйоглу, справямъ му работата, а той ми дава колаузинъ Българинъ, да се отстранѣ и азъ трѣгвамъ назадъ прѣзъ Сливенъ, Котелъ, Разградъ въ Руссе и отъ тамъ въ Австрия, дѣто Г-нъ Хистаки Беронъ (мой ученикъ) отъ Землинъ ме води въ Виена, Брюнъ, Прага до Карзбадъ и ме върна въ Виена на негови разноски. Отъ тамъ ме призова Карловачкия Партиархъ Иосифъ Раяичъ за праздната катедра на стария гречески языкъ и тамъ учителствовахъ и прѣподавахъ тойзи языкъ на III-я, IV-я, V-я, VI-я, VII-я и VIII-я классове. Бѣхъ често каненъ на Патриаршеската трапеза, и въ вече-